

har opgivet sit forbryderiske Forsæt og derhos forsaauidt han allerede havde iværksat Handlinger, som kunde bevirke Fuldbyrðelsen, har forhindret denne, eller forsaauidt han troede at have iværksat saadanne Handlinger, har truffet Foranstaltninger, som han antog for skikke sig til at forhindre Fuldbyrðelsen.

Udgjøre de foretagne Handlinger selvstændige Forbrydelser, indtræder den for disse forskyldte Straf.

§ 46.

Naar ikke anderledes med Hensyn til enkelte Forbrydelser er bestemt, bliver Forsøg paa en Forbrydelse at straffe med en forholdsvis mildere Straf end den, Gjerningsmanden vilde have forskyldt, hvis Forbrydelsen var bleven fuldbyrðet. Ved Bestemmelsen af Straffen, bør ingeninde maa overstige tre Tjerdedele af den i Loven for Forbrydelsen foreskrevne Straf, bliver navnlig at tage Hensyn til, om Forsøget meer eller mindre nærmer sig Forbrydelsens Fuldbyrðelse.

Tempte Kapitel.

Om Deelagtighed i Forbrydelser.

§ 47.

Naar To eller Flere have deeltaget i Udførelsen af en Forbrydelse, bliver Enhver især at straffe som Gjerningsmand. En forholdsmæssig ringere Straf, ikke under Halvdelen af den laveste og ikke over tre Tjerdedele af den høieste for Forbrydelsen i Loven bestemte Straf, bliver dog at anvende, naar en Deeltager kun har ydet Hovedmanden en mindre væsentlig Bistand ved Iværksættelsen af dennes Forbrydelse.

§ 48.

En lignende mindre Straf kommer til Anvendelse paa Enhver, som før Udførelsen ved Raad eller Daad har ydet Gjerningsmanden Bistand til Forbrydelsen. Dog kan en saadan Medhjælperes Straf nedsættes til en Trediedeel af den ringeste Grad af den Straf, der i

Loven er foreskrevet for den af Medhjælperen tilsigtede Forbrydelse.

§ 49.

Er Forbrydelsen ikke fuldbyrðet, komme de i §§ 47 og 48 foreskrevne Regler til Andendelse saaledes, at Straffen bestemmes i Forhold til den ved Forsøg paa Forbrydelsen forskyldte Straf.

§ 50.

Har Noget, efter allerede at have ydet Hjælp til en Forbrydelse, af egen Drift forebygget Udførelsen ved at bevæge Hovedmanden til at opgive den eller paa anden Maade, bliver han straffri. Har han forglæves bestræbt sig for at hindre Forbrydelsen, kan Straffen nedsættes under den i § 48 foreskrevne Grændse.

§ 51.

Har Noget, uden at have gjort sig skyldig til højere Straf efter næste §, ved Røfter, Opmuntringer eller andre Forestillinger søgt at virke til Iværksættelsen af en Forbrydelse, t. Ex. ved at bestyrke et allerede fattet Forsæt eller fraraade dets Opgivelse, bliver hans Straf at bestemme efter de i §§ 48—50 givne Regler.

§ 52.

Den, der ved Røfter, Trudser eller andre Forestillinger har bestemt en Anden til at begaae en Forbrydelse, skal, dersom denne bliver fuldbyrðet, straffes, som om han selv var Gjerningsmand. Bliver Forbrydelsen ikke fuldbyrðet, straffes han, som om han havde gjort sig skyldig i et Forsøg paa Forbrydelsen. En forholdsmæssig mildere Straf indtræder, naar det ikke er lykkedes Anstifteren at bevæge den Anden til at beslutte Forbrydelsen.

§ 53.

Naar den, som har bestemt en Anden til at begaae en Forbrydelse, bevæger ham til at opgive den, bliver han straffri, og det Samme gjælder, naar Anstifteren vel ikke har kunnet bevæge den Anden til at opgive Iværksættelsen, men dog paa anden Maade har forhindret Forbrydelsen. Har han ikke gjort dette Sidste, straffes han saaledes som i § 48 foreskrevet, dog at Straffen kan nedsættes, naar han har bestræbt sig for at forebygge Forbrydelsen.